

Arrest

nr. 59 496 van 11 april 2011
in de zaken RvV X, X en X / VI

In zake: X
                  X
                  X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, Vnde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 april 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2010 en gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 mei 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 april 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. MOSKOFIDIS, die loco advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attachés B. BETTENS en C. STESSELS, die verschijnen voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

I. Verknochtheid van de zaken

De Raad onderzoekt de drie aanvragen gezamenlijk om reden van hun verknochtheid.

II. In de zaak RvV X

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die volgens haar verklaringen België binnenkwam op 3 april 2007, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. Op 1 februari 2008 werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Op 21 december 2009 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot intrekking van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen op 1 februari 2008. Op 3 maart 2010 werd opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 4 maart 2010 naar verzoekster werd gestuurd.

1.3. De feiten aan de basis van verzoeksters asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaart het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en van Armeense origine te zijn. U woont sinds 19 juni 2004 bij uw partner G. H. (O.V. 6.150.218). U merkte dat uw schoonvader H. G. (O.V. 6.004.387) soms enkele dagen wegbleef, en dat hij duidelijk geslagen was als hij daarna naar huis terugkeerde. Hij gaf dan niet echt antwoord op jullie vragen. Uw schoonvader kende problemen met M. G. omdat uw schoonvader in de oorlog geweigerd had het bevel van G., om 2 Turkse kinderen te doden, op te volgen. In 2000, toen uw schoonmoeder pas was overleden, heeft G. uw schoonvader beledigd, waarop uw schoonvader G. heeft beledigd. G. gaf dan het bevel aan zijn lijfwacht om uw schoonvader te doden. Uw schoonvader werd met een mes in de buik gestoken, en hij lag ongeveer 20 dagen in het ziekenhuis. Sindsdien zette G. uw schoonvader constant onder druk, en uw schoonvader werd geregeld in een kelder opgesloten en geslagen. Op 11 november 2004 moest uw partner zijn legerdienst in Stepanavan doen. Uw partner heeft platvoeten en kan geen laarzen dragen, en zou dus eigenlijk pantoffels moeten dragen. Toen M. G. de kazerne in Stepanavan bezocht in december 2005, en hij een soldaat zag met pantoffels (uw partner) vroeg hij uitleg. Toen G. vroeg wie de vader van uw partner was, werden laarzen gebracht, en toen uw partner daar niet in bleek te kunnen, begonnen ze op zijn voeten te slaan. Uw partner bleef in de medische boeg voor enkele dagen, maar zijn toestand verslechterde. Op 31 december 2005 bracht de chef van de medische ploeg uw partner van Stepanavan naar Kirovakan. Omdat zijn been begon te zwellen en te etteren, belde een van de soldaten uw schoonvader, en zei dat uw partner ernstig ziek was. Uw schoonvader bracht uw partner met een taxi van Kirovakan naar Jerevan naar het ziekenhuis, waar hij werd geopereerd omdat gevreesd werd voor een bloed infectie. Uw partner bleef 2 maand in het ziekenhuis, en hij is nu gehandicapt. Sinds september 2006 kwamen de lijfwachten van G. geregeld langs, zowel overdag als 's nachts. Er werd gesteld dat jullie moesten zeggen waar uw schoonvader was, of ze zouden met u hetzelfde doen als met uw partner. Ze sloegen uw partner, en ze trokken aan u. Ze probeerden u te verkrachten, maar u viel flauw, en uiteindelijk is hen dat niet gelukt. Uw partner had een bloedneus, en schrammen op zijn gezicht. Door die problemen verloor u een eerste kind (miskraam). Jullie gingen op 05 december 2006 naar een tante, en uw partner ging naar een vriend. U zag uw partner K. H. voor de laatste maal op 05 december 2006.

U verliet Armenië op 20 december 2006, en u reisde met de bus richting Moskou (Russische Federatie). U kwam aan in Moskou op 23 december 2006 en u bleef er tot 26 maart 2007. Vanuit Moskou reisde u verder richting België. U kwam België binnen op 03 april 2007 en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 03 april 2007. Uw paspoort bleef bij de smokkelaars. Op 18 mei 2007 werd in Lanaken (België) uw dochter A. M. geboren. Uw partner K.H. (O.V. 6.150.218) kwam België binnen op 18 september 2007, en diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 18 september 2007.

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoekster er niet in geslaagd is haar vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- uit een vergelijking van de verklaringen van verzoekster en haar partner werden verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties vastgesteld met betrekking tot (i) het tijdstip waarop verzoekster

en haar partner elkaar voor het laatst hebben gezien, (ii) het feit of de vader van verzoeksters partner al dan niet in het ziekenhuis heeft gelegen na de toegebrachte messteken in 2000, (iii) het tijdstip waarop verzoeksters partner door M.G. mishandeld werd, (iv) het feit of verzoeksters partner van Kirovakan naar Yerevan werd vervoerd per taxi dan wel per wagen bestuurd door zijn vader, (v) het feit of verzoekster en de vader van haar partner, deze laatste in het ziekenhuis eenmaal per week dan wel nooit hebben bezocht, (vi) het tijdstip waarop verzoekster werd verkracht;

- in het kader van verzoeksters partner K. H. werd eveneens besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

- de door verzoekster neergelegde documenten wijzigen niets aan de bovenstaande motieven; er worden bovendien enkel kopie van de attesten neergelegd waardoor de commissaris-generaal in de onmogelijkheid is om de authenticiteit van de documenten te beoordelen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 alsook een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout. Verzoekster werpt eveneens de schending op van artikel 1(2) A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Zij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoekster op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens het interview kreeg zij de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten, haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon zij zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van haar keuze. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan is dienvolgens niet aangetoond.

De bestreden beslissing staat tenslotte geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze gebaseerd is zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel niet dienstig kan worden aangevoerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3. Verzoekster meent dat de commissaris-generaal volledig ten onrechte de geloofwaardigheid van haar asielrelaas in vraag stelt, daarbij in hoofdzaak verwijzend naar de reeds genomen weigeringsbeslissing inzake het asioldossier van haar schoonvader en die van haar partner. Verzoekster stelt dat er ten aanzien van haar schoonvader een schorsend beroep werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de weigeringsbeslissing van 26 november 2007. Deze procedure is nog steeds lopend waardoor het Commissariaat-generaal geen nuttige conclusies kan trekken uit deze weigeringsbeslissing.

2.4. Gelet op de verbondenheid van verzoeksters asielrelaas met dat van haar schoonvader kon de commissaris-generaal terecht verwijzen naar de beslissing die ten aanzien van deze laatste werd genomen. De vaststelling dat ondertussen een schorsend beroep werd ingediend tegen de weigeringsbeslissing van deze laatste betekent immers niet dat de motieven van deze beslissing niet

langer draagkrachtig zouden zijn. Hoe dan ook, steunt de weigeringsbeslissing van verzoekster in hoofdzaak op de inconsistenties van haar verklaringen die op meerdere punten tegenstrijdig zijn aan de verklaringen van haar partner, ten gevolge waarvan tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas werd besloten.

2.5. Verzoekster poogt vervolgens de vastgestelde inconsistenties en tegenstrijdigheden te weerleggen. Waar de bestreden beslissing vaststelt dat verzoekster verklaart dat zij haar partner op 5 december 2006 voor het laatst in Armenië zag terwijl verzoeker dit in september 2006 situeert, stelt verzoekster dat verweerder ten onrechte geen rekening hield met eventuele misverstanden in hoofde van verzoekster en/of haar partner. Met betrekking tot de tegenstrijdigheid waarbij verzoekster verklaarde dat verzoekers vader na de messteek in 2000 een twintigtal dagen in het ziekenhuis diende te verblijven terwijl verzoeker dit niet bleek te weten werpt verzoekster op dat het Commissariaat-generaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker in onmin leefde met zijn vader. De tegenstrijdigheid met betrekking tot het tijdstip waarop verzoeker in de legerkazerne werd mishandeld wijt verzoekster aan de traumatische ervaringen die zij en haar partner hebben opgedaan. Tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal heeft verzoeksters partner overigens uitdrukkelijk verklaard dat hij geheugenproblemen heeft. Het is zeer goed mogelijk minstens niet uitgesloten dat verzoekster en haar partner twee jaar na de gebeurtenissen in Armenië een verschillende kijk hebben op hetgeen zich exact eind 2005 had afgespeeld. Over zijn vervoer per taxi dan wel met een gewone wagen bestuurd door zijn vader verklaart verzoeksters partner dat het misschien de auto, van een vriend betrof die een taxi had. Verzoekster meent dat er opnieuw geen rekening is gehouden met de bijzonder ernstige verwondingen in combinatie met de traumatische ervaringen en de daarmee gepaard gaande geheugenproblemen. Met betrekking tot de tegenstrijdigheid omtrent het al dan niet bezoek te hebben ontvangen van zijn partner en zijn vader stelt verzoeksters partner dat hij onder narcose lag en ze hem misschien bezochten zonder dat hij het besepte. Ook de tegenstrijdige verklaringen omtrent het tijdstip dat zij een poging tot verkrachting onderging werd wijt verzoekster aan de traumatische ervaringen van haar partner, de aanhoudende medicatie en zijn geheugenproblemen die wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor de verschillen tussen de verklaringen. Verzoekster legde diverse stukken neer waaronder identiteitsgegevens, foto's, een krantenartikel en medische attesten die wel degelijk minstens een begin van bewijs bevatten van haar asielrelaas.

2.6. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53). De met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van deze instanties zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

De Raad stelt vast dat verzoeksters verklaringen met betrekking tot essentiële punten uit haar asielrelaas afwijken van de verklaringen van haar partner. Het tijdstip waarop verzoekster en haar partner elkaar voor het laatst hebben gezien, of de vader van verzoeksters partner al dan niet in het ziekenhuis heeft gelegen na de toegebrachte messteken in 2000, het feit of verzoeksters partner van Kirovakan naar Yerevan werd vervoerd per taxi dan wel per wagen bestuurd door haar schoonvader, het feit of verzoeksters schoonvader en zijzelf, haar partner in het ziekenhuis eenmaal per week dan wel nooit hebben bezocht alsook het tijdstip waarop verzoekster werd verkracht betreffen immers cruciale aspecten van het relaas. Tegenstrijdigheden hierover tasten bijgevolg de geloofwaardigheid van het relaas op ernstige wijze aan. Verzoekster meent deze tegenstrijdigheden te kunnen verklaren door te wijzen op de zware traumatische ervaringen die haar partner heeft opgedaan met geheugenproblemen als gevolg. De Raad stelt echter vast dat verzoeksters partner nooit eerder gewag maakte van geheugenproblemen en hij bovendien blijkt heeft gegeven zijn asielrelaas in het algemeen op coherente en gedetailleerde wijze te hebben kunnen brengen. Hij legde dienaangaande evenmin enige medisch getuigschrift neer, het neergelegde medisch attest vermeldt immers geen geheugenproblemen. Hoe dan

ook staat elke asielzoeker onder een zekere spanning wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt maar kan van hem toch verwacht worden dat hij een correct, gedetailleerd en waarheidsgetrouw relaas brengt opdat de asielinstanties zouden kunnen overgaan tot een beoordeling van de gegrondheid van de asielaanvraag.

De door verzoekster neergelegde documenten (een geboorteakte, diploma's, foto's, een krantenartikel en de medische attesten) vermogen geenszins een afdoende verklaring te zijn voor de tegenstrijdige verklaringen tussen verzoekster en haar partner. Geboorteakte en diploma betreffen identiteitsgegevens die niet ter discussie staan. De foto's tonen een gelukkig koppel zonder verdere toegevoegde waarde. Het krantenartikel noch de medische attesten zijn vergezeld van een voor eensluidende verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zodat deze niet in overweging worden genomen in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De medische attesten zijn hoe dan ook slechts fotokopieën waaraan de Raad geen bewijswaarde hecht omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn. (RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135).

De Raad stelt ook vast dat indien de feiten al op waarheid zouden berusten, *quod non*, deze zich voordeden in december 2005 en verzoekster en haar partner nog bijna twee jaar probleemloos in Armenië zijn verbleven. Een dergelijke vaststelling is weinig verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging.

2.7. Verzoekster meent tenslotte bij een eventuele terugkeer naar Armenië slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet.

2.8. De Raad stelt vast dat verzoekster zich beroept op dezelfde feiten als deze van haar asielaanvraag en dat zij verwijst naar de algemene situatie in Armenië voor het in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus kan tenslotte worden opgemerkt dat, om hiervoor in aanmerking te komen, verzoekster het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige bij terugkeer naar haar land van herkomst moet aantonen.

Aangezien de feiten aan de basis van haar asielaanvraag niet geloofwaardig werden bevonden, zijn er derhalve geen "zwaarwegende gronden" om aan te nemen dat verzoekende partij op grond van deze feiten "een reëel risico zou lopen" "de doodstraf of executie" of "foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst" zou ondergaan in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de wet. Er wordt niet aangevoerd en het blijkt evenmin uit de stukken van het dossier dat de actuele toestand in Azerbeidzjan overeenstemt met een situatie van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet zodat deze bepaling dan ook niet van toepassing is.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 in aanmerking worden genomen.

III. In de zaak RvV X

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 18 september 2007, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 3 maart 2010, verstuurd op 4 maart 2010.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U verklaart het staatsburgerschap van Armenië te bezitten en van Armeense origine te zijn. U kende problemen in Armenië omdat uw vader H. G. (O.V. 6.004.387) problemen kende met M. G.. U hebt absoluut geen idee waarom uw vader problemen kende met M. G.. Uw vader was vaak verwickeld in gevechten met de mannen van G.. Hij liep hierbij dan gescheurde kleren op, en soms werd uw vader voor 4 à 5 dagen vastgehouden. Ongeveer in 2000 liep uw vader een messteek op. Ooit hebben ze geprobeerd uw vrouw te verkrachten. U werd dan geslagen, en u liep blauwe plekken op aan uw schouders en aan uw kaak en een bloedneus. Op 11 november 2004 moest u uw legerdienst in Stepanavan doen. U hebt platvoeten en u kan geen laarzen dragen, en zou dus eigenlijk pantoffels moeten dragen. Toen M. G. de kazerne in Stepanavan bezocht in december 2005, en hij een soldaat zag met pantoffels (u dus) vroeg hij uitleg. Toen G. wist wie uw vader was, begonnen ze u op uw voeten te slaan. U werd naar de medische boeg gebracht, waar u 2 maanden bleef. Op 31 december 2005 bracht de chef van de medische ploeg u van Stepanavan naar Kirovakan. Omdat uw been begon te zwellen, stuurde een van uw vrienden een berichtje naar uw vader. Uw vader bracht u dan met een wagen van Kirovakan naar Jerevan naar het ziekenhuis, waar u werd geopereerd omdat gevreesd werd voor een bloedinfectie. U bleef 1,5 maand op de reanimatieafdeling, en daarna moest u nog 2 maand op een gewone kamer liggen. Mannen van G. hebben daarna naar u geïnformeerd. Uw partner M. R. (O.V. 6.150.218) verliet Armenië op 20 december 2006, en ze reisde met de bus richting Moskou (Russische Federatie). Uw partner M. R. (CV. 6.150.218) kwam aan in Moskou op 23 december 2006, en ze bleef er tot 28 maart 2007. Vanuit Moskou reisde uw partner M. R. (O.V. 6.150.218) verder richting België. Uw partner M. R. (CV. 6.150.218) kwam België binnen op 03 april 2007, en ze diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 03 april 2007. U leefde ondergedoken in Armenië op verschillende plaatsen. Op 13 mei 2007 werd in Lanaken (België) uw dochter A. M. geboren. U verliet Armenië op 15 mei 2007 met het vliegtuig, en u reisde via Praag naar Parijs. In Parijs was er een probleem met uw paspoort, en u werd teruggestuurd naar Jerevan. Uw oom stuurde u dan met het vliegtuig naar Charkov (Russische Federatie), waar u een paar dagen verbleef. Vanuit Charkov reisde u met de auto verder richting België. Uw paspoort bleef bij de smokkelaar. U kwam België binnen op 18 september 2007, en u diende een asielaanvraag in bij de Belgische asielinstanties op 18 september 2007.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- uit een vergelijking van de verklaringen van verzoeker en zijn partner werden verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties vastgesteld met betrekking tot (i) het tijdstip waarop verzoeker en zijn partner elkaar voor het laatst hebben gezien, (ii) het feit of verzoekers vader al dan niet in het ziekenhuis heeft gelegen na de toegebrachte messteken in 2000, (iii) het tijdstip waarop verzoeker door M.G. mishandeld werd, (iv) het feit of verzoeker van Kirovakan naar Yerevan werd vervoerd per taxi dan wel per wagen bestuurd door verzoekers vader, (v) het feit of verzoekers vader en partner, verzoeker in het ziekenhuis eenmaal per week dan wel nooit hebben bezocht, (vi) het tijdstip waarop verzoekers partner werd verkracht;
- de door verzoeker neergelegde documenten, het militaire boekje en de medische attesten uit België zijn niet van aard de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren of te weerleggen.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet alsook een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout. Verzoeker werpt eveneens de schending op van artikel 1(2) A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of

het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens het interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan is dienvolgens niet aangetoond.

De bestreden beslissing staat tenslotte geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze gebaseerd is zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel niet dienstig kan worden aangevoerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3. Verzoeker meent dat de commissaris-generaal volledig ten onrechte de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in vraag stelt, daarbij in hoofdzaak verwijzend naar de reeds genomen weigeringsbeslissing inzake het asioldossier van zijn vader. Verzoeker stelt dat er ten aanzien van zijn vader een schorsend beroep werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de weigeringsbeslissing van 26 november 2007. Deze procedure is nog steeds lopend waardoor de commissaris-generaal geen nuttige conclusies kan trekken uit deze weigeringsbeslissing.

2.4. Geen enkele rechtsregel of beginsel van behoorlijk bestuur belet de commissaris-generaal te verwijzen naar de beslissing van verzoekers vader zelfs al is deze nog niet definitief. De vaststelling dat ondertussen een schorsend beroep werd ingediend tegen de weigeringsbeslissing van deze laatste betekent immers niet dat de motieven van deze beslissing niet langer draagkrachtig zouden zijn. Hoe dan ook, steunt de weigeringsbeslissing van verzoeker in hoofdzaak op de inconsistenties van zijn verklaringen die op meerdere punten tegenstrijdig zijn aan de verklaringen van zijn partner, ten gevolge waarvan tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas werd besloten.

2.5. Verzoeker poogt vervolgens de vastgestelde inconsistenties en tegenstrijdigheden te weerleggen. Waar de bestreden beslissing vaststelt dat verzoekers partner verklaart dat zij hem op 5 december 2006 voor het laatst in Armenië zag terwijl verzoeker dit in september 2006 situeert stelt verzoeker dat verweerder ten onrechte geen rekening hield met eventuele misverstanden in hoofde van verzoeker en/of zijn partner. Met betrekking tot de tegenstrijdigheid waarbij verzoekers partner verklaarde dat verzoekers vader na de messteek in 2000 een twintigtal dagen in het ziekenhuis diende te verblijven terwijl verzoeker dit niet bleek te weten werpt verzoeker op dat het Commissariaat-generaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat hij in onmin leefde met zijn vader. De tegenstrijdigheid met betrekking tot het tijdstip waarop verzoeker in de legerkazerne werd mishandeld wijt verzoeker aan zijn slechte geheugen. Hij werd immers vijf maal geopereerd, lag nadien nog anderhalve maand op reanimatie en nog anderhalve maand op een gewone kamer. Verzoeker dronk zelf medicatie om zijn geheugen te herstellen. Verzoeker wijst op de traumatische ervaringen die hij en zijn partner hebben opgelopen. Het is zeer goed mogelijk minstens niet uitgesloten dat verzoeker en zijn partner twee jaar na de gebeurtenissen in Armenië een verschillende kijk hebben op hetgeen zich exact eind 2005 had afgespeeld. Tijdens zijn verhoor op het Commissariaat-generaal heeft verzoeker uitdrukkelijk verklaard dat hij geheugenproblemen heeft. Over zijn vervoer per taxi dan wel met een gewone wagen bestuurd door zijn vader verklaart verzoeker dat het misschien de auto, van een vriend betrof die een taxi had. Verzoeker meent dat er opnieuw geen rekening is gehouden met de bijzonder ernstige verwondingen in combinatie met de traumatische ervaringen en de daarmee gepaard gaande geheugenproblemen. Met betrekking tot de tegenstrijdigheid omtrent het al dan niet bezoek te hebben ontvangen van zijn partner en zijn vader stelt verzoeker dat hij onder narcose lag en ze hem misschien bezochten zonder dat hij het

besepte. Ook de tegenstrijdige verklaringen omtrent het tijdstip dat zijn partner verkracht werd wijt verzoeker aan zijn traumatische ervaringen, zijn langdurige narcose en zijn geheugenproblemen die wel degelijk een redelijke verklaring bieden voor de verschillen tussen de verklaringen.

2.6. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53). De met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van deze instanties zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen met betrekking tot essentiële punten uit zijn asielrelaas afwijken van de verklaringen van zijn partner. Het tijdstip waarop verzoeker en zijn partner elkaar voor het laatst hebben gezien, of verzoekers vader al dan niet in het ziekenhuis heeft gelegen na de toegebrachte messteken in 2000, het feit of verzoeker van Kirovakan naar Yerevan werd vervoerd per taxi dan wel per wagen bestuurd door verzoekers vader, het feit of verzoekers vader en partner, verzoeker in het ziekenhuis eenmaal per week dan wel nooit hebben bezocht alsook het tijdstip waarop verzoekers partner werd verkracht betreffen immers cruciale aspecten van het relaas. Tegenstrijdigheden hierover tasten bijgevolg de geloofwaardigheid van het relaas op ernstige wijze aan. Verzoeker meent deze tegenstrijdigheden te kunnen verklaren door te wijzen op de zware traumatische ervaringen die hij heeft opgedaan met geheugenproblemen als gevolg. De Raad stelt echter vast dat verzoeker nooit eerder gewag maakte van geheugenproblemen en hij bovendien blijkt heeft gegeven zijn asielrelaas in het algemeen op coherente en gedetailleerde wijze te hebben kunnen brengen. Hij legde dienaangaande evenmin enige medisch getuigschrift neer, het neergelegde medisch attest vermeldt immers geen geheugenproblemen. Hoe dan ook staat elke asielzoeker onder een zekere spanning wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt maar kan van hem toch verwacht worden dat hij een correct, gedetailleerd en waarheidsgetrouw relaas brengt opdat de asielinstanties zouden kunnen overgaan tot een beoordeling van de gegrondheid van de asielaanvraag.

De medische attesten uit België die verzoeker neerlegde vermogen geenszins een afdoende verklaring te zijn voor de tegenstrijdige verklaringen tussen verzoeker en zijn partner. De attesten vermelden dat verzoeker medische problemen kende omwille van 'martellen' (sic). Daargelaten de vaststelling dat deze attesten geenszins een oorzakelijk verband aantonen tussen de door verzoeker aangebrachte feiten en de opgelopen letsels kunnen deze attesten bezwaarlijk als objectieve elementen kunnen worden beschouwd. Zij werden immers duidelijk opgesteld op basis van de verklaringen van verzoeker zelf.

De Raad stelt ook vast dat indien de feiten al op waarheid zouden berusten, *quod non*, deze zich voordeden in december 2005 en verzoeker nog bijna twee jaar probleemloos in Armenië is verbleven. Een dergelijke vaststelling is weinig verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging.

2.7. Verzoeker meent tenslotte bij een eventuele terugkeer naar Armenië slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet

2.8. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beroept op dezelfde feiten als deze van zijn asielaanvraag en dat hij verwijst naar de algemene situatie in Armenië voor het in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus kan tenslotte worden opgemerkt dat, om hiervoor in aanmerking te komen, verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige bij terugkeer naar haar land van herkomst moet aantonen.

Aangezien de feiten aan de basis van zijn asielaanvraag niet geloofwaardig werden bevonden, zijn er derhalve geen “zwaarwegende gronden” om aan te nemen dat verzoekende partij op grond van deze feiten “een reëel risico zou lopen” “de doodstraf of executie” of “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst” zou ondergaan in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de wet. Er wordt niet aangevoerd en het blijkt evenmin uit de stukken van het dossier dat de actuele toestand in Azerbeidzjan overeenstemt met een situatie van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet zodat deze bepaling dan ook niet van toepassing is.

2.9. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

IV. In de zaak RvV X

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 22 november 2006, verklaart er zich op dezelfde dag vluchteling.

1.2. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verwerpt verzoekers asielaanvraag bij beslissing van 13 april 2010, verstuurd op dezelfde dag.

1.3. De feiten aan de basis van verzoekers asielaanvraag werden door de bestreden beslissing als volgt weergegeven:

“U zou van Armeense nationaliteit en afkomst zijn. Tijdens uw verblijf in Volgograd in 1984, om professionele redenen, zou u toevallig vernomen hebben dat een van uw landgenoten, die eveneens afkomstig is van Etchmiadzine en M. G. heet, er in de gevangenis opgesloten zat. U zou besloten hebben om hem uit beleefdheid een bezoek te brengen en te vragen of hij niets te kort had. De gevangene zou u gevraagd hebben om hem in het geheim van cannabis te voorzien. U zou geweigerd hebben, en uit woede zou hij gezworen hebben om wraak te nemen. In 1993 zou u, als vrijwilliger, deelgenomen hebben aan de gevechten in Opper-Karabach, onder bevel van M. G. Tijdens die gevechten zou die laatste, die niet aan zijn proefstuk toe was, twee jonge Azeri kinderen opgesloten en laten martelen hebben om zijn hartgrondige hekel tegen dit volk te koelen. Louter uit sadistisch genoeg en om zijn wraakbelofte die hij tien jaar eerder in Volgograd had uitgesproken gestand te doen, zou hij u gevraagd hebben om deze kinderen te doden en in stukken te snijden, wat u geweigerd heeft. Omdat u zeker was dat M. G. woedend zou zijn, zou u gevluht zijn en teruggekeerd zijn naar Etchmiadzine. Van 1994 tot 2005 zou u regelmatig het slachtoffer zijn geweest van diverse beledigingen, slagen en verwondingen en gewelddadige afranselingen door M. G. (die op enkele honderden meters van u woonde) en zijn lijfwachten. In 2000, bij de verdediging van de eer van uw echtgenote, die door M. G. en diens vrienden beledigd werd, zou u op straat zijn gestoken. Hoewel uw zoon omwille van misvormde voeten afgekeurd zou zijn, zou hij in 2005 aangesteld zijn in de kazerne van Stepanavan om er zijn dienstplicht te vervullen. Hoewel hij door zijn handicap de voorgeschreven legerbottines niet kon dragen, zou hij verplicht met zijn sportschoenen aan de oefeningen hebben moeten deelnemen. Op de dag van de eedaflegging zou M. G., intussen adjunct-generaal bij de minister van Defensie, naar de kazerne gekomen zijn voor een inspectie van de troepen en hij zou uw zoon ondervraagd hebben over zijn afwijkend schoeisel, zijn afkomst, zijn herkomst, de naam van zijn ouders en, verbolgen door wat hij had vernomen (de familienaam van uw zoon), zou hij hebben opgedragen om zijn voeten te breken en de voorgeschreven legerbottines met geweld aan te trekken, zonder rekening te houden met zijn handicap. Uw zoon zou vervolgens naar de infirmerie en dan naar het militaire ziekenhuis zijn gebracht, maar er niet de minste verzorging hebben genoten. Op 3 januari 2006 zou een soldaat uit het militaire ziekenhuis u hebben opgebeld om u over de ernst van de situatie in te lichten. U zou onmiddellijk ter plaatse zijn gegaan en uw zoon naar een burgerlijk ziekenhuis hebben gebracht waar hij tot april 2006 zou gebleven zijn. In juli 2006 zou u via burens vernomen dat M. G. u wou doden. Uit schrik zou u op de vlucht zijn gegaan en uw zoon, aan de betere hand, in Etchmiadzine

achtergelaten hebben. U zou op 22 november 2006 in België aangekomen zijn en u hebt er diezelfde dag nog een asielaanvraag ingediend.”

Het aldus weergegeven feitenrelaas wordt door de verzoekende partij niet betwist.

1.4. De bestreden beslissing stelt vast dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en baseert zich daarvoor op volgende gronden:

- voor de problemen die verzoeker heeft ondervonden vanwege M.M.G. noch voor de problemen die zijn zoon vervolgens heeft ondervonden tijdens zijn legerdienst kan verzoeker geen begin van bewijs neerleggen die zijn verklaringen kunnen staven;
- verzoeker legt documenten neer over de medische problemen van zijn zoon en diens onmogelijkheid om zijn militaire dienst te volbrengen, doch hieruit blijkt niet dat er een verband is tussen de invaliditeit van verzoekers zoon en de door verzoeker aangehaalde problemen met M.M.G.;
- verzoeker heeft sedert zijn aankomst in België ook geen enkele poging ondernomen om bijkomende bewijzen bij te brengen;
- de vaststelling dat verzoeker tussen 1993 en 2006 ononderbroken is blijven wonen in de buurt van M.G. is niet verenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 62 van de vreemdelingenwet alsook een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en een manifeste appreciatiefout. Verzoeker werpt eveneens de schending op van artikel 1(2) A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951.

2.2. De algemene motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de genoemde Wet van 29 juli 1991 alsook de specifieke motiveringsverplichting vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te geven dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.416; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent en deze bovendien aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Verzoeker onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Hij voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt zal worden onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op de algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken (RvS 1 oktober 2003, nr. 123.728). Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker op het Commissariaat-generaal werd gehoord. Tijdens het interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en kon hij zich laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze. Dat niet zorgvuldig is tewerk gegaan is dienvolgens niet aangetoond.

De bestreden beslissing staat tenslotte geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze gebaseerd is zodat een schending van het redelijkheidsbeginsel niet dienstig kan worden aangevoerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3. In haar verzoekschrift legt de verzoekende partij beknopt uit dat de elementen van het dossier duidelijk aantonen dat verzoeker in Armenië gevaar loopt door zijn conflict met generaal M.G. en dat de aangehaalde motivering voor de weigering door het CGVS niet fundamenteel is. Inzake de in de bestreden beslissing aangehaalde motieven merkt de verzoeker het volgende op:

- De door verzoeker neergelegde stukken (persartikels over M. G., persartikel over de gezondheidsproblemen van zijn zoon, een foto van zijn zoon, medische attesten, een rijbewijs) zijn voldoende talrijk en spreken voor zich.
- Het CGVS minimaliseert ten onrechte de problemen van verzoeker en houdt geen rekening met het feit dat M. G. als adjunct-generaal van de minister van Defensie de macht heeft over een groot deel van de streek in Etchmiadzine, dat de mensen represailles vrezen en hierdoor niet tegen M. G. durven getuigen.
- Er is niets abnormaals aan het feit dat hij nog een bepaalde tijd in Armenië heeft gewoond voordat hij het land is ontvlucht, aangezien hij steeds is blijven hopen dat zijn situatie zou verbeteren en dat hij tijd nodig had om zijn reis voor te bereiden. Pas in juli 2006 werd duidelijk dat de situatie niet zou keren toen hij hoorde dat M. G. hem wou doden.
- Men kan nergens in de bestreden beslissing lezen dat verzoeker tijdens de asielprocedure tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd.

2.4. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 53). De met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin de taak van deze instanties zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen begin van bewijs bijbrengt van zijn problemen en hiertoe ook geen enkele poging heeft ondernomen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat hij voldoende documenten neerlegde die voor zich spreken merkt de Raad op dat deze geenszins een bewijs zijn van de door verzoeker aangehaalde feiten. Verzoeker legt een aantal medische attesten neer alsook twee krantenartikelen. De medische attesten van verzoekers zoon tonen aan dat deze een medisch probleem heeft aan de voeten en dit blijkt al van kindsbeen af. Een oorzakelijk verband tussen de medische problemen van verzoekers zoon en de problemen die verzoeker voorhoudt te hebben met M.G. is geenszins aangetoond. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker zelf verklaart dat geen van beide krantenartikelen ook maar iets zou vermelden over de problemen die er tussen zijn zoon en M.G. zouden geweest zijn (gehoorverslag, 14 februari 2007, 16 en 17) stelt de Raad vast dat deze artikelen niet vertaald zijn waardoor ze bij gebrek aan een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging niet in overweging worden genomen in toepassing van artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Verzoekers verklaring voor het feit dat hij geen poging ondernomen heeft om vanuit België nog bijkomende bewijzen te bemachtigen omdat "je suis en sécurité ici, je ne me suis pas intéressé, personne n'accepterait de témoigner.." is een bewijs van zijn manifest gebrek aan interesse dat weinig verenigbaar is met een gegronde vrees voor vervolging. Los van een oud rijbewijs uit 1986 van de Sovjet-Unie brengt verzoeker evenmin enig actueel identiteitsbewijs bij. Hij verklaart in het bezit te zijn geweest van een paspoort maar zou dit hebben afgegeven aan de smokkelaar. Verzoeker verklaart per wagen van Armenië naar België te zijn gekomen maar kan buiten Oekraïne geen enkel land opgeven waar hij zou zijn doorgereisd (verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 12 december 2006, 18). Verzoekers vage verklaringen over zijn reisweg, het ontbreken van reisdocumenten, actuele identiteitsdocumenten alsook ieder begin van bewijs ter staving van het asielrelaas zonder dat hiervoor een aannemelijke verklaring is, hypothekeert op ernstige wijze de geloofwaardigheid van dit relaas.

Verzoekers verklaring tenslotte dat hij tussen 1993 en 2006 onafgebroken in de buurt van M.G. is blijven wonen ondanks de talrijke slagen en verwondingen, mishandelingen en andere fysieke aanvallen die hij gedurende al die jaren zou hebben ondergaan is onverenigbaar met de houding die men zou kunnen verwachten van iemand die vreest voor zijn leven of zijn fysieke integriteit. Gelet op deze vaststelling in

samenhang met het ontbreken van ieder begin van bewijs kon de commissaris-generaal terecht besluiten dat verzoekers asielrelaas niet geloofwaardig is.

2.5. Verzoeker meent tenslotte bij een eventuele terugkeer naar Armenië slachtoffer te worden van foltering of onmenselijke en vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet

2.6. De Raad stelt vast dat verzoeker zich beroept op dezelfde feiten als deze van zijn asielaanvraag en dat hij verwijst naar de algemene situatie in Armenië voor het in aanmerking komen voor de subsidiaire bescherming.

Met betrekking tot de subsidiaire beschermingsstatus kan tenslotte worden opgemerkt dat, om hiervoor in aanmerking te komen, verzoeker het bestaan van zwaarwegende gronden voor een reëel risico op ernstige bij terugkeer naar haar land van herkomst moet aantonen.

Aangezien de feiten aan de basis van zijn asielaanvraag niet geloofwaardig werden bevonden, zijn er derhalve geen “*zwaarwegende gronden*” om aan te nemen dat verzoekende partij op grond van deze feiten “*een reëel risico zou lopen*” “*de doodstraf of executie*” of “*foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst*” zou ondergaan in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de wet. Er wordt niet aangevoerd en het blijkt evenmin uit de stukken van het dossier dat de actuele toestand in Azerbeidzjan overeenstemt met een situatie van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de wet zodat deze bepaling dan ook niet van toepassing is.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 juncto artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken 52 134, 52 152 en 53 921 worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf april tweeduizend en elf door:

dhr. S. BODART,
mevr. A. VAN ISACKER,
mevr. K. DECLERCK,
dhr. T. LEYSEN,

voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. BODART